

Moja nevesela pomlad.

Pomlad se zopet je začela;
od morja ptička priletela
in nam zapela je lepó
o mladem cvetju in zelenju,
o hrepenenju in življenju,
ki spet pomlaja vso zemljó.

Jaz s ptičico bi rad prepeval,
da spev glasan bi v svet odmeval;
a srce moje stiska bol;
pogled mračan mi v solzah plava,
ko gledam v dalji kip Triglava
in blizu tam dvoorhi Stol.

Na gorskem vrhu stal sem lani
in na vasi na oni strani
s ponosom radostnim strmel:
„Pozdravljeni mi, bratje mili,
ki tujcem niste se vklonili;
čas odrešenja je prišel!

Sovražnik vaš se že poslavlja,
in Jugoslavija odpravlja
k vam na svečanostno se pot!
Kot prava mati vas objame,
verige suženstva vam sname
in združi ves slovenski rod!“

Le malo časa je minilo,
in dejstvo se je dogodilo,
da kakor sen zbežali so
vsi zlati upi, a na Stoli
ter na Triglavu se oholi
tujčini zasmeljali so:

„Odslej tu bomo si mejaši,
odtod pa po neslogi vaši
naprej bo nas premikal čas!“
Za goro spet obupni kriki
o sili pričajo veliki,
a zid močan zdaj loči nas!

Zato od Stola do Triglava
pogled mračan mi v solzah plava,
poljublajoč oteti Bled;
in srce nema bol mi stiska,
ko slišim, da sovražnik vriska
na meji bliže kot popred!

Fr. Rojec.

Dijaška.

Po hrvatskem izvorniku.

Duša čista, duša jaka,
a v očesu jasen žar,
to vam slika je dijaka,
to dijaških let je čar.

Idemo po cesti beli,
z drugom drug srčan in vdan,
ter prepevamo veseli,
da zveni čez hrib in plan.

Janko Leban.